

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ σύντονη καί φιλότιμη προσπάθεια τῶν Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ἀγιωτάτων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στίς Πανορθόδοξες Προσυνοδικές Διασκέψεις ἔφερε ἐν τέλει τά ἐν σχεδίῳ προσυνοδικά κείμενα στήν μορφή, μέ τήν ὁποία δόθηκαν στήν δημοσιότητα μέ ἐντολή τῶν Σεπτῶν Προκαθημένων στίς 21-28 Ἰανουαρίου 2016.

Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τώρα τήν δυνατότητα νά ἐκφράσῃ εὐλαβῶς τήν κρίσι του ἐπί τῶν κειμένων, συμμετέχοντας ἔτσι στήν συνοδική λειτουργία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ, ἔχει τήν μορφή ὑπομνήματος. Εἶναι εὐλαβῆς ἔκθεσις τῶν σκέψεών μας πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας περὶ τοῦ πῶς τά ἐν σχεδίῳ κείμενα θά μπορούσαν νά λάβουν μία περισσότερο «καθολική» μορφή, νά ἐκφράζουν δηλαδή ἀκριβέστερα τὸ καθολικό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τὸ διασώζει ἡ Κανονική μας παράδοσις, ἡ λατρευτικὴ συνείδησις καί ἡ ἐμπειρία τῶν χαρισματοῦχων Ἀγίων μας: ἡ κοινω-νία σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις.

Γνωρίζουμε ὅτι οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς ἔχουν ἤδη διατυπώσει προτάσεις τροποποιήσεων ἐπί τῶν ἐν σχεδίῳ κειμένων, οὕτως ὥστε τὸ παρὸν κείμενο δὲν θά χρειαζόταν νά συνταχθῇ καί ἐπιβαρύνῃ τήν συνοδική διαδικασία.

Ἄς θεωρηθῇ ὁμως αὐτό ὡς μικρὴ συνεισφορά στὸν μεγάλο καί πολυεὐθυνο ἀγῶνα πού ἔχουν τώρα ἀναλάβει οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, ὥστε νά εἶναι μία σύνοδος θεοσυνέργητος καί ἐπομένῃ τοῖς ἁγίοις πατράσι.

Α΄.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΩΝ

Στὸ ζήτημα τῆς ὑποβολῆς τροπολογιῶν ἐπί τῶν ἐν σχεδίῳ κειμένων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἀναφέρεται καί τὸ ἄρθρο 11, παράγρ. 2 τοῦ «Κανονισμοῦ ὀργανώσεως καί λειτουργίας τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου».

Ὁ Κανονισμός ἔχει ἀναμφισβήτητα μεγάλη σημασία γιὰ τὴν εὐρυθυμία καὶ ἀπρόσκοπτη διεξαγωγή τῆς Συνόδου. Ὅμως ἡ συγκεκριμένη παράγραφος προκαλεῖ μία δυσλειτουργία.

Γράφεται: «ἡ ἔγκρισις τῶν τροπολογιῶν, μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῆς συζητήσεως αὐτῶν, ἐκφράζεται, κατὰ τὰ πανορθόδοξως καθιερωμένα, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοφωνίας τῶν ἀντιπροσωπειῶν πασῶν τῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι αἱ μὴ ὁμοφώνως ἀποδεκταὶ γενόμεναι τροπολογίαι δὲν ἐγκρίνονται».

Πρακτικὰ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἓνα ἐν σχεδίῳ κείμενο, ποῦ δὲν θὰ δεχθῆ τροποποιήσεις ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐπ’ αὐτῶν ὁμοφωνία, μένει ὡς ἔχει καὶ ἡ τελικὴ ψηφοφορία γίνεται ἐπ’ αὐτοῦ.

Ὅμως ἡ Ἱεραρχία, ἡ ὁποία προτείνει τροπολογίες, δείχνει τὴν βούλησιν τῆς νὰ ἀναδιαμορφώσῃ τὸ προσυνοδικὸ κείμενο, ὥστε αὐτὸ νὰ ἐκφράζῃ αὐθεντικὰ τὴν αὐτοσυνειδησία τῆς. Ἐφ’ ὅσον δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πράξῃ, ὑποχρεώνεται νὰ κινηθῆ στὸ πλαίσιο ποῦ χάραξαν οἱ προσυνοδικές διασκέψεις. Ἐὰν ὅμως τελικὰ τὸ προσυνοδικὸ κείμενο δὲν τὴν ἐκφράζῃ, προφανῶς τὸ μόνο ποῦ τῆς ἀπομένει εἶναι νὰ τὸ καταψηφίσῃ.

Αὐτὸ δὲν δείχνει ἀδυναμία νὰ φθάσουμε σὲ ὑγιῆ, ἀγιοπατερικὴ, πανορθόδοξη ἐνότητα;

Β’.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ»

Τὸ κείμενο αὐτὸ φαίνεται ὅτι συντάχθηκε μὲ κάποια μονομέρεια. Ἀποτυπώνει τὴν μία πλευρὰ τῶν πραγμάτων. Περιγράφει τὶς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μὲ τὸν ἑτερόδοξο χριστιανικὸ κόσμον ἀπὸ τὴν σκοπιὰ ἐκείνων τῶν φορέων ποῦ τὶς διεκπεραίωσαν κατὰ τὰ πενήντα τελευταῖα χρόνια.

Ὅμως στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει καὶ ἄλλη θεολογικὴ ἄποψις τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων. Πανορθόδοξως καταξιωμένοι ἀρχιερεῖς, κληρικοὶ, μοναχοί, θεολόγοι (πανεπιστημιακοὶ καὶ μὴ), τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ὁ ἀπλὸς λαὸς -ἀνάμεσά τους καὶ ἀγιασμένοι ἄνθρωποι- ἔχουν ἐκφράσει ἐμπεριστατωμένα τὶς ἰσχυρὲς ἐπιφυλάξεις τους γιὰ τὴν μορφή τῶν σχέσεων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ποῦ διατυπώνεται στὸ ἐν σχεδίῳ κείμενο, καὶ γιὰ τὴν θεολογία ποῦ ὑπόκειται αὐτῶν τῶν σχέσεων. Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν ἄποψιν, ποῦ πιστεύουμε ὅτι ἐκφράζει τὴν Πίστιν τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, **τὸ ὡς ἄνω σχέδιο κειμένου πρέπει νὰ ξαναγραφῆ**, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ αὐτὴ τὴν Πίστιν. Σὲ αὐτὴ τὴν προοπτικὴν καταθέτουμε εὐλαβῶς τὸν ἐπ’ αὐτοῦ σχολιασμὸν μας καὶ τὶς προ-

τάσεις μας, ώστε οί συνοδικοί Αρχιερείς νά αποφανθοῦν γιά τήν μορφή πού πρέπει νά πάρη τό κείμενο.

Ὁ σχολιασμός τῶν ἐπί μέρους σημείων καταλήγει σέ προτάσεις τροποποιήσεων, οί ὁποῖες παρατίθενται στό ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ, στό τέλος τοῦ παρόντος. Ὁ σχολιασμός ἀκολουθεῖ τήν σειρά τῶν παραγράφων τοῦ ἐν σχεδίῳ κειμένου.

1ον. Ἡ μοναδικότης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπό τό ἐν σχεδίῳ κείμενο λείπει, δίκην προοιμίου, μία σαφῆς ἀναφορά στό θεμελιώδες στοιχεῖο τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιολογίας, τό ὁποῖο θά νοηματοδοτήσῃ καί τό υπόλοιπο κείμενο: ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μοναδική Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Θεωροῦμε ἀπαραίτητο ἐπ' αὐτοῦ νά ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, μεταξύ ἄλλων, ὅτι:

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει βαθεῖα αὐτοσυνειδησία ὅτι αὐτή **μόνη** ἀποτελεῖ τό Σῶμα τοῦ Ζῶντος Χριστοῦ (Ἐφ. α' 22-23 καί Κολ. α' 18). Τήν αὐτοσυνειδησία της τήν περιγράφει μέ τήν διατύπωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως «Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Χρησιμοποιεῖ γιά τόν ἑαυτό της τόν ὄρο «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία», γιά νά τόν ἀντιδιαστείλῃ ἀπό κάθε ἄλλη ἐτερόδοξη χριστιανική ἐκκλησία, ὁμολογία, κοινότητα ἢ ὁμάδα. Ἡ ἐτεροδοξία ἀναφέρεται σέ πλεῖστα ὅσα θέματα, ἰδιαίτερα ὅμως στήν διαφορετική πίστι, τήν διαφορετική λατρεία (τό *lex credendi* ἀλλοιώνει τό *lex orandi*), τό διαφορετικό ἦθος πού αὐτά συνεπάγονται, καί τήν ἔλλειψη ἐμπειρίας τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «σύν πᾶσι τοῖς ἀγίοις».

Ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας διατηρήθηκε μέχρι σήμερα ἀκεραία ὡς λατρευτική συνείδησις, ὡς πιστότης στήν δογματική πίστι τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν θεοφόρων Πατέρων, καί ὡς γνήσιο βίωμα τοῦ αὐθεντικοῦ (μή παραμορφωμένου ἀπό τήν αἵρεσι) Προσώπου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Τό ὡς ἄνω ἐν σχεδίῳ κείμενο ἀναφέρεται στίς σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο. Γί' αὐτό, πρέπει νά σημειώ-νεται σέ τί διαφέρει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπό αὐτόν. Νά λέγεται δηλαδή ὅτι οἱ ἐκκλησίες καί ὁμολογίες τοῦ ἐτεροδόξου Χριστιανισμοῦ δέν ἔχουν τούς χαρακτηριστῆρες τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καί ἂν αὐτές πιστεύουν γιά τόν ἑαυτό τους ὅτι τούς ἔχουν. Ἡ ἐνότης, ἡ ἀγιότης, ἡ καθολικότης καί ἡ ἀποστολικότης εἶναι ἀποκλειστικά ἰδιώματα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου σημειώνει περὶ τῆς Ἁγίας Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐν σχέσει πρὸς τίς ὀγδόντα μέχρι τότε ἀναφευεῖσες αἵρεσεις, ἐκεῖνο τό παλαιοδιαθηκικόν: «ἐξήκοντά εἰσι βασίλισσαι, καί ὀγδοήκον-

τα παλλακαί, καί νεάνιδες ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός· μία ἐστὶ περιστέρα μου, τελεία μου». Μία, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἶναι ἡ ἀγνή περιστέρα, ἡ ἄσπιλος Νύμφη τοῦ Ἀρνίου, τὴν ὁποία Οἰκουμενικές Σύνοδοι καὶ Ὁμολογηταὶ Πατέρες διεφύλαξαν ἄμωμον «μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων» (Ἐφ. 5, 27).

Αὐτὰ δὲν φαίνονται στὸ ἐν σχεδίῳ κείμενο, ἐνῶ εἶναι τόσο ἀπαραίτητα. Ἡ ἀπλῆ ἀναφορά ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, οὕσα ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία» (παράγρ. 1) δὲν εἶναι ἐπαρκής. Οἱ ὀρθές «σχέσεις» μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμον προϋποθέτουν ὀρθὸ καὶ ἀκριβῆ αὐτοπροσδιορισμὸν, τὴν στιγμήν πού οἱ ἑτερόδοξοι σφετερίζονται τὸν τίτλον τῆς Μιᾶς Ἁγίας.

ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς διαχρονικῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς τῆς μόνης Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ παράγρ. 1 τοῦ κειμένου προτείνεται νὰ ἀναδιατυπωθῆ. Ἡ παράγραφος, ὅπως εἶναι διατυπωμένη, **ὑπονοεῖ διαχριστιανικὴν ἐνότητα διαφορετικὴν** ἀπὸ ἐκείνην πού χαρακτηρίζει τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς φύσεώς Της. Μὲ τὴν διατύπωσιν αὐτῆς τῆς παραγράφου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν φαίνεται νὰ ἀπευθύνῃ πρόσκλησιν πρὸς ὅλους τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς Χριστιανούς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν δικὴν τῆς ἀγιοπνευματικὴν ἐνότητα, ἀλλὰ φαίνεται νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν ἀναζητούμενην μὲ ὄχι ὀρθὸν τρόπον ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον χριστιανικὸν κόσμον παγχριστιανικὴν ἐνότητα. Αὕτη ἡ λανθασμένη ἀναζήτησις φαίνεται καὶ ἱστορικῶς ἀπὸ τὰς κινήσεις τοῦ προτεσταντικοῦ κατ' ἀρχὴν κόσμου, καὶ κατόπιν τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας (Β' Βατικανῆ), μὲ τὰς ὁποῖας συνεδέθη κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα καὶ τὸ διαχριστιανικὸ ἄνοιγμα τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἡ μὲν πρόθεσις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι νὰ δώσουν μαρτυρίαν τῆς «ἐν ἡμῖν ἐλπίδος», ἀλλὰ εἶναι ταυτόχρονα πολλαπλῶς μεμαρτυρημένο ὅτι ὁ παποκεντρικὸς καὶ ὁ προτεσταντικὸς οἰκουμενισμὸς δὲν στοχεύουν εἰς τὴν ἐνότητα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, ἀλλὰ εἰς μίαν ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλομορφίᾳ αἰρετικῶν διδασκαλιῶν καὶ ἡθῶν. Εἰδικώτερα ὁ παποκεντρικὸς οἰκουμενισμὸς μὲ τὰ ἄνοιγματα τῆς Β' Βατικανῆς στοχεύει εἰς ἐνότητα ἐν ποικιλομορφίᾳ παραδόσεων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς «κοινωνίας μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Πέτρου»!

Πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνότητα εἰς τὴν ὁποία στοχεύει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, προτείνεται νὰ γραφῆ ὅτι **μόνη αὕτη συνεχίζει νὰ εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία**¹.

2ον. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας νοεῖται ὡς ἐξῆς:

Πρῶτον, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας («Πιστεύω...

εἰς Μίαν»). Μία εἶναι ἡ Νύμφη. Οἱ ἄλλες ἐκκλησίες ὄνομα μόνο ἔχουν χριστιανικό ἀλλά δὲν εἶναι τοῦ Χριστοῦ: «εἰς ὄνομα Χριστοῦ κληθεῖσαι, μὴ οὔσαι δὲ αὐτοῦ» (ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, *Πανάριον*, π'). Τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδική («Μία Ἁγία») θεμελιώνεται κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας στήν μοναδικότητα τῆς θεανδρικής Ὑποστάσεως τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ. «*Αὐτός γάρ, φησὶν, ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας· ὃν ἔχειν αἰρετικοὶ κεφαλὴν ἀπηξίωσαν*» (Ἰω. Χρυσοστόμου, PG 60, 745).

Ἡ ἀποστολικὴ διαβεβαίωσις «εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα» (Ἐφ. δ' 5), καὶ ἄλλες συναφεῖς ἐκφράσεις, ἐπαναλαμβάνονται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, ὡσὰκις πρέπει νὰ τονισθῇ ἡ μοναδικότης τῆς Ἐκκλησίας, τόσο ἐναντι τῶν αἰρέσεων ὅσον καὶ ἐναντι τῶν σχισμάτων (Ἰω. Χρυσοστόμου, *Ἑρμηνεία εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν*, Ὁμιλία ΙΑ', ε', PG 62, 86).

Δεύτερον, ἡ ἐνότης ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐνώσεως ἡμῶν τῶν μελῶν Της μεταξὺ μας καὶ μέ τὸν Τριαδικὸ Θεό, θεμελιούται κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρας ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Εἴμαστε οἰκοδομὴ Χριστοῦ, «ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ» (Ἐφ. 2, 20-21). Καί, ὅπως ὁ ἴδιος θεὸς ἀποστολὸς προσμαρτυρεῖ, Αὐτός, «ὅς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ, Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἐκάστου μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. 4, 15-16).

Τὴν ἐνότητα αὐτὴ μεταξὺ μας καὶ μέ τὸν Τριαδικὸ Θεό πραγματοποιεῖ ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σύνδεσμος ἐνότητος εἶναι ἡ «δόξα», τὴν ὁποία ἔδωκε ὁ Κύριος στοὺς ἰδικούς Του: «κἀγὼ τὴν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἐν ἑσμεν, ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ὧσι τετελειωμένοι εἰς ἓν» (Ἰω. 17, 22-23)¹.

¹ Γράφει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «Ἐρωτῶ ἵνα καὶ αὐτοὶ γένωνται ἐν, κατὰ τὸ ἐν ἐμοὶ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν αὐτοῦ τελείωσιν· ἵνα καὶ αὐτοὶ γένωνται τέλειοι, ἔχοντες πρὸς τοῦτο τὴν ἐνότητα, καὶ εἰς αὐτὸ ἐν γενόμενοι· ἵνα, ὡς ἂν πάντες φορεσθέντες παρ' ἐμοῦ, πάντες ὧσιν ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, καὶ εἰς ἄνδρα τέλειον καταπτήσωσιν. Οἱ γὰρ πάντες, ἐκ τοῦ αὐτοῦ μεταλαμβάνοντες, ἐν γινόμεθα σῶμα, τὸν ἓνα Κύριον ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς» (*Κατὰ ἀρειανῶν*, PG 26, 369). Καὶ ἐπίσης: «Ἐπειδὴ γὰρ ὁ Λόγος ἐστὶν ἐν τῷ Πατρὶ, τὸ δὲ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Λόγου δίδεται, θέλει λαβεῖν ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα, ἵνα, ὅταν ἐκεῖνο λάβωμεν, τότε ἔχοντες τὸ Πνεῦμα τοῦ Λόγου τοῦ ὄντος ἐν τῷ Πατρὶ, δόξωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸ Πνεῦμα ἐν γίνεσθαι ἐν τῷ Λόγῳ, καὶ δι' αὐτοῦ τῷ Πατρὶ. Τὸ δὲ, ὡς ἡμεῖς, ἐὰν λέγη, οὐδὲν ἕτερον πάλιν ἐστὶν, ἢ ἵνα ἡ γινόμενη τοιαύτη τοῦ Πνεύματος χάρις εἰς τοὺς μαθητὰς ἀδιάπτωτος καὶ ἀμεταμέλητος γένηται» (ἐνθ' ἄνωτ. PG 26, 376).

Ζωή ένοποιός τών μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ άγιοπνευματική ζωή, ἡ ὁποία προχεομένη έκ τοῦ Πατρός δι' Υἱοῦ έν Άγίῳ Πνεύματι γίνεται ὁ σύνδεσμος τῆς ένότητός μας. Εἶναι, κατά τήν λειτουργική εύχή, «ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἡ άγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, καί ἡ κοινωνία τοῦ Άγίου Πνεύματος».

Σέ αὐτήν τήν ένότητα θείας ζωῆς δέν μετέχουν ὅσοι έξ ἰδίας προαιρέσεως έπιμένουν νά εἶναι «κόσμος» καί ὄχι σῶμα Χριστοῦ: «Οὐ περί τοῦ κόσμου έρωτῶ», παρατηρεῖ μέ έμφασι ὁ Μέγας Άρχιερεύς, «άλλά περί ὧν δέδωκάς μοι». Ὁ άγιος Κύριλλος Άλεξανδρείας έρμηνεύει μέ σαφήνεια τό σημεῖο αὐτό τῆς άρχιερατικής προσευχῆς: «οὐχ έτέρων εἶναι δεικνύς τό συνεῖναι τε αὐτῷ καί άξιοῦσθαι βλέπειν τήν δόξαν αὐτοῦ, ἡ τῶν ένωθέντων τε ἤδη δι' αὐτοῦ τῷ Πατρὶ» (*Υπόμνημα εἰς τό κατά Ἰωάννην, 3, 5*).

Τρίτον, ἡ ένότης ὑπό τήν έννοιαν τῆς ένώσεως τῶν κατά τόπους άγιῶν τοῦ Θεοῦ Ὁρθοδόξων έκκλησιῶν θεμελιώνεται κατά τούς Άγίους Πατέρας στήν ταυτότητα τῆς άποστολικῆς πίστεως, στήν κοινωνία τῶν Ὁρθοδόξων έπισκόπων έν τῇ αὐτῇ μιᾷ Εὐχαριστία, στήν ταυτότητα τοῦ ἠθους καί στήν κοινή έμπειρία τῆς Χάριτος σύν πᾶσι τοῖς άγίοις, στοιχεῖα τά ὁποία καθιστοῦν κάθε τοπική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία έκφρασιν έν τόπῳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ έκκλησία τῆς Κορίνθου εἶναι έξίσου σῶμα Χριστοῦ μέ τήν έκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἐφέσου, καί ἡ σχέσις τους εἶναι κοινωνία Πνεύματος Άγίου καί άγάπης έν Χριστῷ. **Δέν ὑφίσταται μεταξύ τους έτερότης, καθό έκκλησίες Χριστοῦ. Ἔχουν οὐσιώδη ένότητα.** Διότι ἡ άγιότης, ἡ άποστολικότης καί ἡ καθολικότης ὑπάρχει ἤδη σέ κάθε τοπική έκκλησία, ὅπου τελεῖται ἡ Εὐχαριστία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας μέ παρόντα τόν ὅλο Χριστό.

Ἡ παράγρ. 2 τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον» διαλαμβάνει ὅτι «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεμελιοῖ τήν ένότητα τῆς Ἐκκλησίας ... ἐπί τῆς κοινωνίας έν τῇ Άγία Τριάδι»². Προφανῶς δέν άναφέρεται στήν έννοια τῆς ένότητος ἡμῶν ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, διότι αὐτό δέν ένδιαφέρει τό έν λόγω κείμενο, άλλά καί διότι αὐτονοήτως στήν περίπτωση αὐτή θά έχρησιμοποιεῖτο κατά κάποιον τρόπο μία παύλειος έκφρασις, ὅπως π.χ. «σῶμα Χριστοῦ». Άναφέρεται στήν ένότητα τῶν «χριστιανικῶν έκκλησιῶν», ὅπως προκύπτει άπό τό συνολικό ὕφος τοῦ κειμένου.

² Ἡ φράσις «ἐπί τῆς κοινωνίας έν τῇ Άγία Τριάδι», ἡ ὁποία παρεισέφρυσε στό σχέδιο κειμένου, ὀφείλει νά άπορριφθῆ. Στήν Άγία Τριάδα θεωροῦνται ένώσεις καί διακρίσεις, ὄχι ὁμως κοινωνία (έννοεῖται Προσώπων). Βλ. σχετικῶς, Άμφιλοχίου Ράντοβιτς, *Τό Μυστήριον τῆς Άγίας Τριάδος κατά τόν άγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν*, Θεσσαλονίκη 1973.

Όπως προελέχθη, οί Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες χαίρουν οὐσιώδους ἐνότητος καί δέν χρειάζεται νά θεμελιώνουν μία μεταξύ τους ἐνότητα «ἐν ἐτερότητι» (διότι αὐτό σημαίνει κοινωνία). Ἐπ' ἐσχάτων ἡ ἰδέα νά θεμελιωθῇ ἡ ἐνότης τῶν «χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν» στό Μυστήριον τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσιῦς Τριάδος, προκειμένου νά ἔχουν «ἐνότητα ἐν εὐρείᾳ διαφορετικότητι» (unity in rich diversity), ὑπῆρξε γέννημα τοῦ πολυδισπασμένου Προτεσταντισμοῦ. Ὁ σύγχρονος Προτεσταντισμός στήν ἐτερότητα τῶν θείων Ὑποστάσεων θεμελιώνει τήν διαφορετικότητα τῶν πολυαριθμῶν ἐκδοχῶν του, στήν δέ ὁμοουσιότητα τῶν θείων Ὑποστάσεων θεμελιώνει τήν μοναδικότητα τῆς μιᾶς, κατ' αὐτόν, ἀοράτου Ἐκκλησίας(!), τῆς ὁποίας ὀρατές μορφές(!) εἶναι ἡ πολυαριθμὸς σειρά τῶν παραφυάδων του³. Ἡ ἰδέα κατόπιν ἀξιοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Ρωμαιοκαθολικισμό, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ὀμιλεῖ γιὰ ἐνότητα ἐν ποικιλομορφίᾳ παραδόσεων (λέγε οὐνία), ἀλλὰ ἐνότητα πού ἐξασφαλίζεται μὲ τήν ἀποδοχὴ τοῦ πετρινείου ἀξιώματος τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης (Πρωτεῖο).

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος δέν πρέπει νά ἐπιτρέψῃ σέ κείμενό της παράχρησι τοῦ ὅρου «ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας», πού γίνεται μὲ τήν ἔκφρασι «ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι». Γί' αὐτό θά μπορούσε νά προταθῇ τροποποίησις πού **νά δηλώνῃ τὴν θεμελίωσι τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας στήν μοναδικότητα τῆς ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καί ἐπίσης τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς στήν ἀδιάπτωτη ἐνότητα τῶν θεαρχικῶν Ὑποστάσεων**ⁱⁱ.

Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι τῆς ἀνωτέρω τροποποιήσεως, ἡ παράγρ. 3 ἐπιδέχεται ἀναγκαῖες προσθῆκεςⁱⁱⁱ.

³ Σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ὑποστηρίζουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ἐνότητα, λέγεται: «We confess one, holy, catholic, and apostolic Church as expressed in the Nicene-Constantinopolitan Creed (381). The Church's oneness is an image of the unity of the Triune God in the communion of the divine Persons ... As the people of God, the body of Christ, and the temple of the Holy Spirit, the Church is called to manifest its *oneness in rich diversity* ... We affirm that the apostolic faith of the Church is one, as the body of Christ is one. Yet there may legitimately be different formulations of the faith of the Church. The life of the Church as new life in Christ is *one*. Yet it is built up through different charismata and ministries. The hope of the Church is one. Yet it is expressed in different human expectations. We acknowledge that there are different ecclesiological starting points, and a range of views on the relation of the Church to the churches ... Each church is the Church catholic and not simply a part of it. Each church is the Church catholic, but not the whole of it. Each church fulfils its catholicity when it is in communion with the other churches. We affirm that the catholicity of the Church is expressed most visibly in sharing holy communion and in a mutually recognized and reconciled ministry» (Ἀπὸ τὸ κείμενο: Called to be the One Church (as adopted), Porto Alegre, 23 February 2006).

3ον. Οί διμερείς διάλογοι τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων.

Μέ τίς παραγράφους 4-15 τό σχέδιο κειμένου ἀποτυπώνει τό πῶς ἔχουν διεξαχθῆ οἱ διμερείς διαχριστιανικοὶ διάλογοι. Σέ αὐτούς ὅμως, παρά τόν στόχο τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει ἐνώσεως, ἔχουν συμβεῖ θεολογικά ἀτοπήματα, γιά τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐκφρασθῆ ὠρισμένες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, τό Ἅγιον Ὅρος καί ἐξαιρετοὶ Ὀρθόδοξοι θεολόγοι. Μποροῦμε νά θυμίσουμε τὰ συμπεράσματα τοῦ διαλόγου μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους (Κοινές Δηλώσεις 1989, 1990) καί τήν συμφωνία Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν μέ τό Κείμενο τοῦ Balamand τό 1993, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐπισύρει ἀξιόλογη καί τεκμηριωμένη κριτική.

Στό πλαίσιο τῶν διμερῶν διαλόγων ἔχουν ἐπίσης ἀναπτυχθῆ συμφωνίες τῶν ἐκατέρωθεν ἀντιπροσωπειῶν (ad referendum πρὸς τήν Μεγάλη Σύνοδο), οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ἀκόμη ἀξιολογηθῆ ἀπό τίς κατά τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀλλά δείχνουν ὅτι δέν θεμελιώνονται στήν Παράδοσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅπως π.χ. ἡ ἀναγνώρισις ἐκκλησιακοῦ χαρακτήρα, ἀποστολικῆς πίστεως, αὐθεντικῶν μυστηρίων καί ἀποστολικῆς διαδοχῆς στήν Ρωμαιοκαθολική ἐκκλησία (Μόναχο 1982, Μπάρι 1987, Νέο Βάλαμο 1988). Γράφεται προοιμιακῶς στό κείμενο τοῦ Μονάχου ὅτι: «ἐκφράζομεν ἀπό κοινοῦ μίαν πίστιν, ἡ ὁποία εἶναι συνέχισις τῆς πίστεως τῶν Ἀποστόλων». Στό Νέο Βάλαμο ἐπίσης: «Εἰς ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας μας ἡ ἀποστολική διαδοχή εἶναι θεμελιώδης διὰ τόν ἀγιασμόν καί διὰ τήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ».

Ἐπίσης, τό προσχέδιο τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», τό ὁποῖο εἶχε ἐτοιμάσει ἡ Γ΄ Προσυνοδική Διάσκεψις τό 1986, περιελάμβανε ἀποτιμήσεις τῶν ἐπί μέρους διμερῶν διαλόγων, οἱ ὁποῖες ἀφαιρέθηκαν ἀπό τὰ τελικά ἐν σχεδίῳ κείμενα. Σήμερα εἴμαστε σέ θέσι νά γνωρίζουμε ὅτι κανεῖς ἀπό αὐτούς τούς διαλόγους δέν ἔχει εὐοίωνη προοπτική, ὅπως ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν μας σέ αὐτούς. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ δέν μετακινοῦνται ἀπό τό πνεῦμα τῆς Β΄ Βατικανῆς, πού θέλει τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ἐλλιπῆ ἐκκλησία, ἐπειδὴ δέν ἀναγνωρίζει τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα, καί προωθοῦν ἕνα νέο σχῆμα οὐνίας. Οἱ Ἀγγλικανοί, οἱ Λουθηρανοί καί οἱ Μεταρρυθμισμένοι δέν φαίνεται νά ἀνακάμπτουν ἀπό τόν θεολογικό καί ἠθικό ἐκτροχιασμό τους. Οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι, μετὰ τήν ἀποτυχία τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, ἔχουν διατυπώσει τίς μονοφυσικτικές χριστολογικές τους ἀπόψεις μέ σαφήνεια πού δέν χωρεῖ ἀμφιβολία.

Μέ αὐτά τὰ δεδομένα ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος **δέν θά ἔπρεπε νά ἐπικυρώσῃ ἀπλῶς τήν στοχοθεσία καί τήν μεθοδολογία** τῶν διμερῶν διαλόγων, ὅπως εἶχαν αὐτές ὀρισθῆ πρὶν ἀπό δεκαετίες, ἀλλά νά τίς τροποποιήσῃ. Νά μὴ ἐπιβεβαιωθοῦν τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος, ἀλλά νά δοθοῦν

προοπτικές που έκπηγάζουν από την Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιολογία καί τήν ἀγιοπνευματική αἴσθησι συγχρόνων Ἁγίων καί ἀγιασμένων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι:

α'. Νά ἀξιοποιηθοῦν οἱ ἀντιαιρετικές συγγραφές ἀγίων Πατέρων (Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως, Γρηγορίου Παλαμᾶ, Νεκταρίου Πενταπόλεως, Ἰουστίνου τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ), καθώς καί οἱ ἀποφάσεις τῶν μεγάλων Ὁρθοδόξων συνόδων ἐπί Μεγ. Φωτίου (879), ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ (1341, 1347, 1351) καί ἄλλων σημαντικῶν, ὅπως τοῦ 1282-84 πού ἀκύρωσε τίς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Λυών καί τοῦ 1484 πού ἀκύρωσε τήν ἐν Φλωρεντία ψευδοσύνοδο, μέχρι τίς συνοδικές ἀποφάνσεις τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τῶν ἐτῶν 1672, 1848 καί 1895.

β'. Νά ἀναθεωρηθοῦν καινοτομίες περὶ τήν πίστι, ὅπως ἡ «βαπτισματική θεολογία» (ὅτι καί οἱ ἑτερόδοξοι τελοῦν αὐθεντικό βάπτισμα)· ἡ κακῶς νοουμένη «εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία» (πού σημαίνει ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι, ἐφ' ὅσον τελοῦν εὐχαριστία, εἶναι Ἐκκλησία)· καί ὁ «θεολογικός περσοναλισμός» (πού εἶναι ἀνεπίτρεπτη προβολή τῶν κτιστῶν περὶ προσώπου κατηγορημάτων στήν θεολογία τῶν θείων Προσώπων).

γ'. Νά ἀκυρωθοῦν οἱ ἀποφάσεις τοῦ διμεροῦς διαλόγου μέ τοὺς Ἀντιχαλκηδόνιους, καθώς οἱ παρενέργειες αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων (μερική μυστηριακή διακοινωνία) ἔχουν γίνει συνήθειες σέ ὠρισμένες τοπικές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί προωθοῦνται στήν Ὁρθόδοξο Διασπορά⁴.

δ'. Νά ἐπαναδιατυπωθῇ ἡ Ὁρθόδοξος διδασκαλία, ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι χριστιανικές ἐκκλησίες καί ὁμολογίες στήν Ἀνατολή καί στήν Δύσι ἔχουν ἀποκοπεῖ

⁴ «Ἢδη στό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀλεξανδρείας καί στό Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιοχείας υπάρχουν ἐπίσημες συμφωνίες σχετικά μέ τὰ Μυστήρια. Ἐδῶ στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι πιστοί, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν δικές τους ἐνορίες σέ κάποια περιοχὴ, γίνονται δεκτοὶ στίς Ὁρθόδοξες ἐνορίες. **Μέ τήν εὐλογία τοῦ ἐπιχωρίου ἐπισκόπου καί τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας, τοὺς ἐπιτρέπεται νά λάβουν τήν Θεία Κοινωνία. Λαμβάνουν χώραν καί Βαπτίσεις καί Γάμοι. Μνημόσυνα καί Κηδεῖες ἐπίσης λαμβάνουν χώραν. Αὐτά συμβαίνουν ὑπό τήν προϋπόθεσι ὅτι σέ κάποια περιοχὴ δέν υπάρχουν ἱερεῖς καί ἐνορία μιᾶς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Οἱ Ἀνατολικές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀκολουθοῦν γενικῶς τήν ἴδια ἐπίσης πρακτικὴ» (Ἀπόσπασμα ἀπό τὸ κείμενο Recommendations for Greater Understanding and Cooperation τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Ὁρθοδόξων καί Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πού περιλαμβάνεται στό βιβλίο «Restoring the Unity in Faith: The Orthodox – Oriental Orthodox Theological Dialogue» (Ἀποκαθιστώντας τήν Ἐνότητα ἐν τῇ Πίστει: Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων), ἐκδ. Holy Cross Orthodox Press, Η.Π.Α., 2007). Βλ. ἐπ' αὐτοῦ ἄρθρο τοῦ Ἱερομ. Λουκᾶ Γρηγοριάτου, *Θεολογικές ἐπισημάνσεις σέ πρόσφατες προτάσεις γιά μυστηριακὴ διακοινωνία Ὁρθοδόξων καί Ἀντιχαλκηδονίων*, Ἅγιον Ὅρος, 1/14 Σεπτεμβρίου 2011.**

ἀπό τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας γιὰ λόγους πίστεως, καὶ **νὰ ἀκυρωθοῦν νεώτερες ἀπόψεις πού θεωροῦν τοὺς ἑτεροδόξους ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας σὲ κατάστασι ἀκοινωνησίας.**

Ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴ ἀκόμη ἐποχὴ οἱ εἰκόνες τῆς οἰκοδομῆς, τῆς ἀμπέλου καὶ τοῦ σώματος χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ περιγράψουν τὴν σχέσι τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὶς ἀποκομμένες ἀπὸ Αὐτὴν χριστιανικὲς κοινότητες: τὴν σχέσι τῆς ὑγιαινούσης ρίζης πρὸς τοὺς ἀπεξηραμμένους καὶ ἐκπεσόντας κλάδους τῆς ἢ τὴν σχέσι τοῦ ὑγιαίνοντος σώματος πρὸς τὰ νεκρὰ μέλη. Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου γράφει ὅτι ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας «ἐξεκλάσθησαν ὡσπερ κλάδοι αἱ ἀφορισθεῖσαι αἵρέσεις, εἰς ὄνομα Χριστοῦ κληθεῖσαι, μὴ οὔσαι δὲ αὐτοῦ, ἀλλ' αἱ μὲν ἀπὸ μήκοθεν αὐτοῦ πολὺ διεστῶσαι, αἱ δὲ διὰ τι ἐλάχιστον ἀποκληρονόμους καὶ ξένας αὐτοῦ ἑαυτὰς καταστήσασαι καὶ τὰ αὐτῶν τέκνα τῶν οὐκ οὐσῶν ἐνθέσμων, ἔξω δὲ βεβηκυῖων, μόνον δὲ τὸ ὄνομα ἐπικεκλημένων Χριστοῦ» (*Πανάριον*, αἵρεσις π').

Ἡ Ἐκκλησία διαχρονικῶς διαλέγεται μὲ ὅσους ἐπιθυμοῦν τὸν διάλογο. Θέτει ὅμως ὅρους καὶ κανόνες. Ὁ Μέγας Βασίλειος εἶναι σαφῆς σὲ αὐτὴ τὴν διαδικασία. Πρῶτον, τονίζει τὴν σημασίαν τῆς σπουδῆς γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴν ὑπέρβασι τῶν σχισμάτων⁵ καὶ προσδιορίζει τὸ πνεῦμα διεξαγωγῆς του⁶. Δεύτερον, ὀρίζει συγκεκριμένο δογματικὸ πλαίσιο, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ γίνῃ ἡ ἔνωσις⁷, ὅπως ἐπίσης καὶ κανόνες διαλόγου, ὥστε οἱ συζητήσεις νὰ μὴ εἶναι ἀτέρμονες καὶ ἀναποτελεσματικὲς, οὔτε βλαπτικὲς τοῦ ἡθους τῆς Ἐκκλησίας⁸. Καὶ τρίτον, **θέτει προθεσμίαν λήξεως στὸν διάλογο**, ὅταν οἱ αἰρετικοὶ ἐπιμένουν στὶς ἀπόψεις τους⁹, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ ὅτι παύει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου.

⁵ «Καὶ γὰρ ἂν εἴημεν ὡς ἀληθῶς πάντων ἀνθρώπων ἀτοπώτατοι, σχίσμασι καὶ κατατομαῖς Ἐκκλησιῶν ἐφηρόμενοι καὶ μὴ τὴν συνάφειαν τῶν μελῶν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τιθέμενοι» (Ἐπιστολὴ 156, *Εὐαγγίῳ πρεσβυτέρῳ*).

⁶ «Ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς ἀπὸ μιᾶς γνώμης πᾶσαν παράκλησιν μετ' εὐσπλαγχνίας προσάγοντας, καὶ τὴν τῶν Πατέρων πίστιν προτεινομένους προκαλεῖσθαι αὐτοὺς εἰς συνάφειαν» (Ἐπιστολὴ 128, *Εὐσεβίῳ ἐπισκόπῳ Σαμοσάτων*).

⁷ «Τὴν ἐν Νικαίᾳ πίστιν, ... καὶ τὸ μὴ δεῖν λέγεσθαι κτίσμα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μηδὲ κοινωνοὺς αὐτῶν εἶναι τοὺς λέγοντας» (Ἐπιστολὴ 113, *Τοῖς ἐν Ταρσῶ πρεσβυτέροις*).

⁸ «Κὰν μὲν πείσωμεν, κοινῶς αὐτοῖς ἐνωθῆναι, ἐὰν δὲ ἀποτύχωμεν, ἀρκεῖσθαι ἡμᾶς ἀλλήλοις, τὸν δὲ ἐπαμφοτερισμὸν τοῦτον ἐξορίσαι τοῦ ἡθους» (Ἐπιστολὴ 128, *Εὐσεβίῳ ἐπισκόπῳ Σαμοσάτων*).

⁹ «Ἐὰν μὲν οὖν πεισθῶσί σοι, ταῦτα ἄριστα. Εἰ δὲ μή, γνωρίσατε τοὺς πολεμοποιοὺς καὶ παύσασθε ἡμῖν τοῦ λοιποῦ περὶ διαλλαγῶν ἐπιστέλλοντες» (Ἐπιστολὴ 128, *Εὐσεβίῳ ἐπισκόπῳ Σαμοσάτων*).

Όταν πλέον παγιώθηκαν οι αίρέσεις, οι διάλογοι τῆς Ἐκκλησίας μέ τούς ἑτεροδόξους, ἀναλόγως τῶν προϋποθέσεων καί τῶν στόχων, εἶχαν διαφορετικά ἀποτελέσματα. Ἐπί αὐτοκράτορος Ἡρακλείου π.χ. οἱ πατριάρχαι Κων/πόλεως ἔκαναν διαλόγους μέ πολιτική σκοπιμότητα, ἀλλά κατέληξαν στόν μονοθελητισμό. Ὁ Μέγας Φώτιος ὁμως πραγματοποιοῖσε μέ ὑγιή τρόπο θεολογικούς διαλόγους μέ τούς Ἀρμενίους καί ἐκέρδισε στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τίς δυτικές ἀρμενικές ἐπαρχίες, ὁ δέ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔδωσε ἀκραιφνή Ὁρθόδοξο μαρτυρία μέ τόν διάλογό του πρός τούς Χιόνας (Τούρκους). Καί οἱ ἀοίδιμοι Πατριάρχαι ἐπί τουρκοκρατίας ἔκαναν ἀξιοπρεπεῖς διαλόγους μέ τούς Διαμαρτυρομένους θεολόγους, ἀλλά εὐθαρσῶς τούς διέκοψαν ὡς ἀτελεσφόρους¹⁰.

Βάσει τῆς διαχρονικῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας περί διαλόγων καί ἐν γνώσει τῶν δεδομένων τῶν σημερινῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων ἡ παράγρ. 4 **μπορεῖ νά δεχθῆ τροποποιήσεις πού θά δώσουν στό κείμενο Ὁρθόδοξη περί διαλόγων προοπτική^{iv}**. Συναφῶς πρός τήν ἀναδιαρθρωμένη παράγρ. 4, οἱ παράγρ. 5, 6 καί 7 θά μπορούσαν νά δεχθοῦν ἀναγκαῖες ἀλλαγές^v.

Στήν παράγρ. 8 θά μπορούσε νά γίνῃ ἐπίσης ἀπαραίτητη τροποποίησης, ὥστε ὡς προοπτική τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων νά μὴ τίθεται ἡ ἀναζήτησις τῆς «ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων», ὡσάν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μέχρι σήμερα νά μὴ εἶναι ἡ πιστή συνέχειά της, ἀλλά στόχος τους νά εἶναι ἡ ἐπιστροφή πάντων σέ αὐτή τήν ἴδια τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, καθὼς **αὕτη εἶναι ἡ ἀμετάβλητη ἀνά τούς αἰῶνες Ἐκκλησία τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων^{vi}**.

Στίς παραγρ., τέλος, 9-15 περιλαμβάνονται διαδικαστικά (μεθοδολογικά) θέματα, τὰ ὁποῖα δέν ἀρμόζει νά ἀποτελέσουν ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Εἶναι προφανές ὅτι οἱ παράγραφοι αὐτές παρέμειναν στό κείμενο γιά νά ἀποκτήσουν καί τυπική ἰσχὺ, ἀλλά ἡ σοβαρότης τοῦ ἔργου τῆς Συνόδου ἀπαιτεῖ τήν ἀπόσυρσί τους. Προτείνεται αὐτά τὰ θέματα νά ρυθμισθοῦν ἀπό μικροτέρας ἰσχύος πανορθόδοξο συνοδικό ὄργανο, ἀφ' ὅτου ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἀποφασίσῃ περί τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἐγκυρότητος τῆς μεθοδολογίας καί τῆς στοχοθεσίας τῶν μέχρι σήμερα πραγματοποιηθέντων διαλόγων^{vii}.

¹⁰ Βλ. Ἀρχιμ. Γεωργίου (Καψάνη), *Ἡ ἐκκλησιολογική αὐτοσυνειδησία τῶν Ὁρθοδόξων ἀπό τῆς Ἀλώσεως μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος*, 1998, δημοσιευμένο στό Εἰκοσιπενταετηρικόν (ἀφιέρωμα στόν Μητροπολίτη Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιο), Ἀνάτυπο 1999.

4ον. Ἡ συμμετοχή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στό Π.Σ.Ε.

Στίς παραγρ. 16-19 ἀποτυπώνεται ὁ τρόπος συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στό Π.Σ.Ε. Ὡς γνωστόν ἡ δημιουργία τοῦ Π.Σ.Ε. καί ἡ ἐφεξῆς λειτουργία του ἀκολούθησαν τά πρότυπα κοσμικῶν συνασπισμῶν (Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, Ο.Η.Ε.). Ἡ συμμετοχή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σέ αὐτό, μετά τίς κοσμογονικές ἀλλαγές πού ἀκολούθησαν τούς παγκοσμίους πολέμους, κρίθηκε ἀπαραίτητη. Ὅμως, ὅπως ἔχει ἐπισημανθῆ, ἡ “ἐνότης” πού ἐπιδιώκεται στό Π.Σ.Ε. δέν εἶναι ἡ ἐνότης πίστεως, μυστηρίων καί ἡθους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά ἀλληλοαναγνώρισις τῶν δογματικῶν διαφοροποιήσεων, τῶν τρόπων διακονίας καί τῶν “μυστηρίων” ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν-μελῶν του σέ μία μορφή «ἐνότητος ἐν εὐρεῖα διαφορετικότητι» (unity in rich diversity).

Ὑπό τήν ἔννοια αὐτή στίς συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. ἔχει ἀλληλοαναγνωρισθῆ τό Βάπτισμα τῶν κυριωτέρων προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν, ἀκόμη καί τό “βάπτισμα” τῶν Πεντηκοστιανῶν στό Ἅγιο Πνεῦμα (9^η Γενική Συνέλευσις Π.Σ.Ε, Κείμενο: «Text on ecclesiology: Called to be the One Church», 8-9. Βλ. Ἐπί τῶν Δογματικῶν Ἱεροκοινοτική Ἐπιτροπή Ἁγίου Ὁρους, *Ἐπόμνημα περί τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν*, Ἅγιον Ὄρος Φεβρουάριος 2007, σελ. 24 κ.έξ.). Καί Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ὡς γνωστόν, ἔχουν ἀναγνωρίσει τό Βάπτισμα τῶν Ἀντιχαλκηδονίων καί τῶν προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν τῆς Γερμανίας (ἐνθ’ ἀνωτ., σελ. 11).

Ἡ προτεσταντική θεωρία περί ἀοράτου ἐκκλησίας καί “ἐνότητος” τῶν ὁρατῶν προτεσταντικῶν “ἐκκλησιῶν”, μέ τήν μορφή ἀλληλοαναγνωρίσεως, συνυπάρξεως καί συνεργασίας γιά κοινή μαρτυρία στόν κόσμον, δεσπόζει στήν προοπτική τοῦ Π.Σ.Ε. Ἡ μαρτυρία τῶν Ὁρθοδόξων ἐκπροσώπων συναντᾷ ἀνυπέρβλητες δυσκολίες ἀπό τίς ἀνεξέλεγκτες πλέον ἠθικές κατευθύνσεις τῶν Προτεσταντῶν (χειροτονίες γυναικῶν, ὁμοφυλοφιλία κ.λπ.).

Μέ αὐτά τά δεδομένα ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος πρέπει νά ἀναθεωρήσῃ τό θέμα τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό Π.Σ.Ε., διότι ἡ φθορά τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος μεγεθύνεται^{viii}. Ἐάν ὅμως κριθῆ ὅτι ἡ συμμετοχή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σέ αὐτό εἶναι ἀπαραίτητη γιά λόγους ὑψίστου, καλῶς νοουμένου καί θεοφιλοῦς συμφέροντος ὠρισμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (βλ. *Πηδάλιον*, ἔκδ. Ρηγοπούλου 1982, σελ. 56, τί ἐστὶ τό συμφέρον) καί ὄχι κοσμικῆς σκοπιμότητος ἢ ἀνούσιου συμφυρμού, κάποιες τροποποιήσεις στό ἐν σχεδίῳ κείμενο θά ἦταν ἀπαραίτητες, ὥστε ἡ συμμετοχή νά εἶναι σύμφωνη πρὸς τήν Ἐκκλησιολογία της. Ἦτοι:

Νά περιληφθῆ φράσις πού νά θέτη ζήτημα διακοπῆς τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τό Π.Σ.Ε., ἐφ' ὅσον ἡ στοχοθεσία του παραμένει προτεσταντικῆς προοπτικῆς.

Νά περιληφθῆ παράγραφος πού νά θέτη ὅρια στόν τρόπο συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων ἐκπροσώπων, χωρίς συμπροσευχές καί λατρευτικές ἐκδηλώσεις ἀλλά μέ ἐπαφές ἀκαδημαϊκοῦ χαρακτήρος.

Νά περιληφθῆ πρότασις, ὥστε οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες νά διατυπώνουν τίς θέσεις τους μέ τήν μορφή χωριστῶν δηλώσεων, ὅπως γινόταν μέχρι τό 1961 ἀπό τίς Ὁρθόδοξες Ἀντιπροσωπεῖες.

Στήν παράγρ. 16, εἰδικότερα γίνεται ἀναφορά στίς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ διαχριστιανικούς ὀργανισμούς καί περιφεριακά ὄργανα τοῦ Π.Σ.Ε., καί μάλιστα μέ τήν παρατήρησι ὅτι «ταῦτα μετά τοῦ Π.Σ.Ε. πληροῦν σημαντικήν ἀποστολήν διά τήν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου». Τό ἔργο τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν δέν εἶναι, ἀπό Ὁρθοδόξου ἐπόψεως κρινόμενο, σύμφωνο μέ τίς προσδοκίες τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι ἐν προκειμένῳ γνωστές κάποιες ἐνέργειες τῶν διαχριστιανικῶν ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν τό Ὁρθόδοξο αἶσθημα. Μία τέτοια ἐνέργεια εἶναι, ἐπί παραδείγματι, σχετική μέ τήν ψήφισι τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Χάρτας ἀπό τό C.E.C καί τό C.C.E.E., ὅπως προκύπτει ἀπό ἔγγραφα τῶν Ἐπιτροπῶν ἐπί Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν σχέσεων. **Θά ἦταν πραγματική ἀστοχία, ἂν ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἐπιβεβαίωνε μεθόδους καί στόχους διαχριστιανικῆς συνεργασίας, ὅπως αὐτές.**

Ἡ παράγρ. 20 **ὀφείλει νά τροποποιηθῆ**. Οἱ ἱεροί Κανόνες 7 τῆς Β' καί 95 τῆς Πενθέκτης προσδιορίζουν τόν τρόπο εἰσδοχῆς τῶν ἐξ αἰρέσεων προσερχομένων στήν Μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, καί ὄχι τήν προοπτική τοῦ διαλόγου τῆς Ἐκκλησίας μαζί τους, ἐνόσω αὐτοί παραμένουν στίς ἐτεροδιδασκαλίες τους^{ix}.

Δέν πρέπει ἐπίσης νά λησμονῆται ὅτι ἡ ἀρχική στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῶν διαχριστιανικῶν ὀργάνων, π.χ. στήν Ἐπιτροπή «Πίστις καί Τάξις», περιελάμβανε ὅρον, ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι της δέν θά συμμετέχουν σέ δογματικές συζητήσεις καί λατρευτικές ἐκδηλώσεις στό πλαίσιο συνεργασίας τους (βλ. Ἴω. Καρμίρη, *Τά Δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα...*, τόμ. ΙΙ, σελ. 962-963). Εἶναι ἀξιοπρόσεκτη ἡ στάσις τῆς Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας στήν Λούνη (πρώτη σύσκεψις τοῦ «Πίστις καί Τάξις» ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ Π.Σ.Ε., 1952), ὅπου ἐδήλωσαν: «... ἡ Ἱεραρχία τῆς ὅλης Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιφυλάσσει δι' ἑαυτήν καί μόνην τό δικαίωμα νά ὀρίζῃ τί εἶναι

σφαλερόν εις θρησκευτικά ζητήματα και τί είναι σύμφωνον ή ασύμφωνον πρὸς τὴν πίστιν αὐτῆς...».

Δεδομένης σήμερα τῆς παραγωγῆς θεολογικῶν κειμένων ἀπὸ τὶς ἐπιτροπές τοῦ Π.Σ.Ε., εἴμαστε σέ θέσι ἀπὸ τὴν μελέτη τους νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν θεολογικὴ προοπτικὴ τῆς συνεργασίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸ Π.Σ.Ε. Ἀπὸ τὴν μελέτη τους διαπιστώνουμε ὅτι χρειάζεται περισσότερη προσοχὴ καὶ ἐπιφυλακτικότης γιὰ τὰ ἐκπονούμενα κείμενα. Τέτοιο κείμενο εἶναι π.χ. τὸ κείμενο τῆς Ἐπιτροπῆς Πίστις καὶ Τάξις «Text on ecclesiology: Called to be the One Church», στό ὁποῖο μὲ σαφήνεια καὶ ἐν γνώσει τῶν Ὁρθοδόξων ἐκπροσώπων δεσπάζει στό Π.Σ.Ε. ἡ προτεσταντικὴ ἐκκλησιολογία (βλ. Ἐπὶ τῶν Δογματικῶν Ἱεροκοινοτικῆ Ἐπιτροπῆ Ἁγίου Ὁρους, *Ἐπίμνημα περὶ τῆς συμμετοχῆς...*, σελ. 13 κ.έξ.).

Μέ αὐτὰ τὰ δεδομένα ἡ παράγρ. 21 θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ τροποποιηθῆ, ὥστε νὰ δηλωθῆ **ἡ ἐπιφυλακτικότης γιὰ τὰ θεολογικά κείμενα πού παράγονται στίς ἐπιτροπές τοῦ Π.Σ.Ε.^x**

Ἡ **παράγρ. 22**, παρά τὴν σπουδαιότητά της γιὰ τὴν εὐστάθεια τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, θὰ μπορούσε **νὰ μὴ περιληφθῆ στό κείμενο** «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», καθότι ἀποτελεῖ θέμα ἄλλης προοπτικῆς.

5ον. Ὁρισμένες συνέπειες τοῦ διαχριστιανικοῦ διαλόγου.

Ἡ παράγρ. 23, ἐάν τὴν ἐννοοῦμε σωστά, σημαίνει δύο πράγματα.

Πρῶτον, σημαίνει ἐκδηλώσεις φιλοφρονήσεων πρὸς τοὺς ἕτεροδόξους. Ὅμως στό πλαίσιο αὐτῶν τῶν ἐκδηλώσεων παρέχεται ἡ ψευδὴς ἐντύπωσις ὑγιοῦς πορείας πρὸς ἐνότητα ἢ καὶ ὑπαρχούσης ἐνότητος, καὶ ἐκφέρεται λόγος ἀπὸ ἐπίσημα βήματα καὶ πρόσωπα περὶ αὐτῆς. Εἶναι γνωστὸ ὅμως ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ δὲν ἀναπαύεται σέ ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνοίγματα, καὶ ὅτι ἡ ἐνότης πού καλλιεργεῖται δὲν εἶναι ἀληθής.

Δεύτερον, σημαίνει ὅτι **πανορθόδοξως ἀποφασίζεται νὰ μὴ γίνωνται δεκτοὶ οἱ ἕτεροδοξοὶ πού προσέρχονται στὴν Ἐκκλησία**: «ἀποκλειομένης πάσης πράξεως προσηλυτισμοῦ ἢ ἄλλης προκλητικῆς ἐνεργείας ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ». Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι σύμφωνο μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν πρακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ διαλόγους ἀμφιβόλου ἐκβάσεως ἀναιρεῖται ἡ ἱεραποστολικὴ φύσις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποστερεῖται ἀπὸ τὰ διεσκορπισμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ ἡ δυνατότης ἐπιστροφῆς τους στὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ ἡ παράγρ. 23 σύμφωνα μὲ τὰ ἀνωτέρω **πρέπει νὰ τροποποιηθῆ^{xi}**.

Είς δὲ τὴν ἀκροτελεύτιο παράγραφο πρέπει νὰ ἀποφευχθῆ ἡ φράσις «ὅπως οἱ χριστιανοὶ ἐργασθῶσιν ἀπὸ κοινοῦ». Ἔτσι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν θὰ δεσμευθῆ μὲ πανορθόδοξο συνοδική ἀπόφασι γιὰ κάθε εἶδους διαχριστιανική συνεργασία, ἀλλὰ θὰ μείνῃ στὴν ἐλπίδα τῆς καρποφορίας τῆς δικῆς τῆς ἀγιοπνευματικῆς μαρτυρίας^{xii}.

Γ'.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ Ε΄ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ
«ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ»

1ον. Ὑποδείγματα θεοσυνεργήτων τροποποιήσεων.

Οἱ παράγρ. II3 καὶ II4 εἶναι ὑποδείγματα Ὁρθοδόξως ἐκφερομένου συνοδικοῦ λόγου, συμφώνου πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοσι καὶ θεολογία περὶ ἱερωσύνης, γάμου καὶ μοναχισμοῦ. Ἐκτὸς τούτου εἶναι καὶ παραδείγματα γιὰ τὸ ὅτι μέχρι τελευταίας στιγμῆς μπορεῖ νὰ γίνουν θεοσυνέργητες τροποποιήσεις, ἐὰν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι στὰ προσχέδια τοῦ κειμένου αὐτοῦ (Β' Πανορθόδοξος Προσυνοδικὴ Διάσκεψις, 1982) ὑπῆρχαν προτάσεις γιὰ διαφορετικὲς ἀποφάσεις (γάμο τῶν ἐν χηρείᾳ κληρικῶν καὶ ἱερολόγησι τοῦ γάμου τῶν ἐκπεσόντων τοῦ μοναχικοῦ σχήματος Μοναχῶν), πού εὐτυχῶς ἀποφεύχθησαν. Τὸ ἴδιο ἀναλογικὰ ἰσχύει καὶ μὲ τὴν τροποποίησι πού δέχθηκε τὸ προσχέδιο κειμένου περὶ νηστείας ἤδη ἀπὸ τὸ 1986 (Γ' Πανορθόδοξος Προσυνοδικὴ Διάσκεψις), ὥστε νὰ λάβῃ τὴν γενικῶς σήμερα παραδεκτὴ μορφή του.

2ον. Ἡ περὶ γάμου προθεωρία καὶ ἀναγκαῖες προσθήκες.

Τὸ σχέδιο κειμένου «Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ» ἔχει μία Ὁρθοδόξως τεκμηριωμένη προθεωρία. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως ἡ προθεωρία αὕτη **νὰ θεμελιωθῆ, ἐπιπροσθέτως, καὶ ἐπὶ τῶν περὶ γάμου ἰ. Κανόνων** διὰ παραπομπῆς σὲ αὐτούς πού ἔχουν κυρωθῆ διὰ τοῦ β' Κανόνος τῆς Πενθέκτης, διότι δι' αὐτῶν προστατεύεται ὁ γάμος ἀπὸ τὴν ἐκκοσμίκευσί του. Γι' αὐτὸ προτείνεται ἡ προσθήκη κάποιας παραπομπῆς σὲ αὐτούς τοὺς ἰ. Κανόνας^{xiii}.

Ἐπίσης, γιὰ λόγους πιστότητος στὴν Κανονικὴ παράδοσι χρειάζεται μία προσθήκη (φαίνεται μὲ ἔντονη γραφή) στὴν κατωτέρω διατύπωσι τῆς ἰδίας αὐτῆς παραγράφου I4: «Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὸν γάμον εἶναι ἡ **Ὁρθόδοξος** πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, μία πίστις, τὴν ὁποίαν ὀφείλου νὰ

ἀποδέχονται ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή»¹¹.

3ον. Ὁ γάμος ὡς ὁδὸς θεώσεως (ἡ ἀσκητικὴ τοῦ γάμου).

Ἡ θεμελίωσις τῶν κωλυμάτων γάμου στοὺς ἰ. Κανόνας 53 καὶ 54 τῆς Πενθέκτης συμπληρώνεται εὐστοχα ἀπὸ τὴν φράσι: «καὶ τῆς συνωδᾶ τούτοις ἐκκλησιαστικῆς πράξεως», ὅχι ὅμως ἐπαρκῶς. Ἡ παραπομπὴ στοὺς Καταστατικούς Χάρτες τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ στίς συνοδικές ἀποφάσεις τοὺς δὲν καλύπτει τὸ θέμα, ἐὰν δὲν γίνῃ παραπομπὴ καὶ στοὺς προαναφερθέντες ἰ. Κανόνες καὶ τίς μετέπειτα συνοδικές ἀποφάσεις τῶν ἀοιδίμων πατριάρχων καὶ τίς ἐρμηνεῖες τῶν ἐγκρίτων κανονολόγων.

Ὁ λόγος γιὰ μία ὀλοκληρωμένη, καὶ ὄχι ἀποσπασματικὴ, ἀναφορὰ στὴν κανονικὴ περὶ γάμου παράδοσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βρίσκεται στὴν ἀνάγκη νὰ βοηθηθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ στὸν ἀγῶνα τοὺς γιὰ τὴν πνευματικὴ ὠρίμανσι καὶ θέωσι. Διότι καὶ ὁ Ὁρθόδοξος γάμος εἶναι μυστήριον φανερώσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄσκησις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν περιλαμβάνει καὶ τὴν σωφροσύνη, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐκλογὴν συζύγου ἔχει τὴν ἰδιαίτερη σημασίαν της. Ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς συζύγου, ὅπως καὶ ἡ ὀλοκλήρωσις της μὲ τὸν Ὁρθόδοξον ἱερολογηθέντα γάμον, δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ μόνον ὑπόθεσις, ὅπως θὰ ἐθεωρεῖτο στὴν ἐκκοσμικευμένη ἐποχὴ μας, ἀλλὰ ὑπόθεσις ἐκκλησιαστικὴ. Μέλη τοῦ Χριστοῦ οἱ νέοι ἀναζητοῦν ἄλλα μέλη τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ συνδεθοῦν «εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν», νὰ κάνουν τὴν ζωὴν τοὺς Βασιλείαν Θεοῦ. Αὐτὸ λέγει καὶ ἡ παράγρ. Ι4 τοῦ σχεδίου κειμένου.

Ἐπομένως, ὡς ἀντανάκλασις αὐτοῦ τοῦ φρονήματος, προτείνεται ἡ παράγρ. ΙΙ1 νὰ τροποποιηθῇ, ὥστε **νὰ διαφυλαχθῇ ἀναλλοίωτη ἡ συνοδικὴ παρακαταθήκη τῆς ἀσκητικῆς τοῦ γάμου**^{xiv}.

Ἔτσι ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος θὰ βοηθήσῃ τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ μειώσουν τὸ ἀσκητικὸ φρόνημά τοὺς καὶ νὰ μὴ διακινδυνεύσουν τὴν πορείαν τοὺς πρὸς τὴν τελειότητα, ἐπιλέγοντας ἐμπαθῶς γιὰ γάμον πρόσωπα μὲ ὅλο καὶ μικρότερους βαθμοὺς συγγενείας. Ἄλλωστε τέτοιες περιπτώσεις θὰ οἰκονομηθοῦν χωρὶς εἰδικὴ ἀπόφασιν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου γιὰ περιορισμὸν τῶν κριτηρίων στοὺς Κανόνες 53 καὶ 54 τῆς Πενθέκτης, οἱ ὁποῖοι οὕτως ἢ ἄλλως ἐπὶ αἰῶνες δὲν εἶχαν τηρηθῇ ἀκριβῶς ἀλλὰ ἐπὶ τὸ αὐστηρότερον (δὲν συνῆπτον π.χ. γάμον δευτέρα ἐξαδέλφια, βλ. *Πηδάλιον*).

¹¹ Ὁ μακαριστὸς Γέροντάς μας, ὁ Ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, γράφει: «ἡ μυστηριακὴ βάση τοῦ γάμου προϋποθέτει τὴν κοινὴν πίστιν ... ἢ μετὰ τοῦ ἑτεροδόξου συζύγου κοινωνία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι τελεία, ἐφ' ὅσον δὲν κοινοῦν τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ τῶν αὐτῶν μυστηρίων» (*Ἡ Ποιμαντικὴ Διακονία κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες*, Πειραιεὺς 1976, σελ. 179).

4ον. Διευκρινίσεις στον όρο «διγαμία».

Στήν παράγρ. ΙΙ2 ή έννοια «διγαμία» δέν χρησιμοποιεΐται μέ τόν κανονικώς άκριβή όρισμό της. Στήν φράσι «συμφώνως πρός τήν κατηγορηματικώς καταδικάζουσιν τήν διγαμίαν καί τόν τέταρτον γάμον Όρθοδόξον κανονικήν παράδοσιν» ή διγαμία χρησιμοποιεΐται μέ τήν έννοια ότι κάποιος έχει καί δευτερη σύζυγο προτοϋ πάρη διαζύγιο άπό τήν πρώτη. Μέ αύτήν τήν έννοια ή λέξις διγαμία συναντᾶται στα σύγχρονα λεξικά (βλ. λήμμα στο Μέγα Έλληνικό Λεξικό Φυτράκη), καί ύπ' αύτήν τήν έννοια ή διγαμία στο σχέδιο κειμένου κατηγορηματικώς καταδικάζεται όπως καί ό τέταρτος γάμος. Άλλά ύπό τήν έννοια αύτή καταδικαστέος εΐναι καί ό δευτερος καί ό τρίτος καί ό τέταρτος καί ό πολλοστός, έφ' όσον δέν έχει λυθή κανονικώς ό πρώτος γάμος. Η πολυγαμία δέν έχει θέσιν στήν Έκκλησία.

Στήν κανονική παράδοσι ή έννοια τής διγαμίας εΐναι διαφορετική. Σημαίνει ότι κάποιος, είτε λόγω θανάτου τής συζύγου είτε λόγω μοιχείας, έχει ήδη διαζύγιο καί νυμφεύεται δευτερη γυναΐκα. Αύτός ό γάμος «παραχωρεΐται», δηλαδή συγχωρεΐται άπό τήν Έκκλησία. Καί ό τρίτος γάμος, έννοεΐται λόγω θανάτου ή μοιχείας καί τής δευτέρας συζύγου, γίνεται άνεκτός άπό τήν Έκκλησία. Άλλά ό επόμενος, ό τέταρτος, έστω καί άν συντρέχουν οι προηγούμενες προϋποθέσεις τοϋ θανάτου ή τής μοιχείας, δέν επιτρέπεται.

Η διγαμία λοιπόν, ύπό τήν άνωτέρω κανονική της έννοια, συγχωρεΐται άπό τήν Έκκλησία, δηλαδή γίνεται δεκτή μετά άπό επιτίμιο. Οι ιεροί Κανόνες, τοϋ Μεγ. Βασιλείου ό δ' καί τής έν Νεκαισαρεία ό ζ' όρίζουν πώς γίνεται δεκτός ό διγαμος καί ό τριγαμος. Ό άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης σημειώνει άκριβέστερα: «Η μέν οϋν διγαμία παρακεχώρηται δήλον ότι ύπό τοϋ ιεροϋ άποστόλου καί δι' αύτοϋ παρά Χριστοϋ, οϋ μήν νόμος, ώσπερ ό Θεολόγος Γρηγόριος, άλλα συγχώρησις».

Επομένως προτείνεται νά τροποποιηθῆ ή φράσις διά τοϋ: «καταδικάζουσιν **τόν τοιοϋτον** καί τόν τέταρτον γάμον... κτλ»^{xv}.

Ό λόγος, γιά τόν όποιο άναφερθήκαμε στήν μή κανονική χρῆσι τής έννοιας τής διγαμίας στο έν σχεδίω κείμενο, εΐναι ό εξής: Εάν κατανοήσουμε θεολογικώς τήν άπό κανονικής άπόψεως θέσι τής διγαμίας στήν Έκκλησία, εΐμαστε σέ θέσι νά άντιληφθοϋμε άναλογικά καί τό σοβαρό θεολογικό πρόβλημα πού βρίσκεται πίσω άπό τήν ιερολόγησι τών μικτών γάμων.

5ον. Οι μικτοί γάμοι καί τά θεολογικά τους προβλήματα.

Η παράγρ. 5ι, περί τών μικτών γάμων «Όρθοδόξων μεθ' έτεροδόξων», έχει δύο θεολογικά προβλήματα:

α'. Ὁ μικτός γάμος δέν ἔχει θεολογική βάση.

Ὁ μικτός γάμος μέ ἑτεροδόξους, γράφεται στό σχέδιο κειμένου, «κωλύεται κατά κανονικήν ἀκρίβειαν, μή δυνάμενος νά εὐλογηθῆ (κανών 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου)». Διότι, ὅπως σωστά λέγεται στήν προθεωρία περί γάμου τοῦ σχεδίου κειμένου: «Ἡ ἐν Χριστῷ ἔνωσις ἀνδρός καί γυναικός συνιστᾷ μίαν μικράν ἐκκλησίαν ἢ μίαν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας». Κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο ἡ ἔνωσις τῶν χριστιανῶν συζύγων εἶναι μυστήριον εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὥστε «θεμέλιον τῆς ἐνότητος τοῦ γάμου νά εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης» καί ἡ ἔνωσις τους «διά τῆς ὑπό τοῦ ἁγίου Πνεύματος εὐλογίας τῆς συζυγικῆς ἀγάπης» νά εἶναι εἰσαγωγή «εἰς τήν τάξιν τῆς Βασιλείας τῆς παναγίας Τριάδος» (παράγρ. Ι4). Ὁ ἐν Χριστῷ γάμος, ὡς φανέρωσις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὀλοκληρῶνεται καθῶς οἱ νεόνυμφοι στήν Θεία Λειτουργία μεταλαμβάνουν τῶν θείων Μυστηρίων (κατά τήν ἀρχαία τάξι).

Δεδομένου λοιπόν ὅτι ὁ μικτός γάμος δέν μπορεῖ νά εὐλογηθῆ γιά τούς ἀνωτέρω θεολογικούς λόγους, δέν ἀρμόζει τούς συζύγους «εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν», οὔτε τούς ἐντάσσει ὡς ζευγος «εἰς τήν τάξιν τῆς Βασιλείας τῆς παναγίας Τριάδος», διότι «εἰς τήν τάξιν τῆς Βασιλείας» δέν μπορεῖ νά ἐνταχθῆ, τήν στιγμή τουλάχιστον τῆς τελέσεως τοῦ μικτοῦ γάμου, τό ἑτερόδοξον μέλος. Εἰς τί συνίσταται ἐπομένως ἡ «συγκατάβασις καί φιλανθρωπία», κατά τό ἐν σχεδίῳ κείμενο; Στήν οἰκονομία τοῦ Ὁρθοδόξου μέλους. **Γιά τόν λόγο αὐτό προτείνεται νά τροποποιηθῆ τό ἐν σχεδίῳ κείμενο.** Νά τελειώσῃ δηλαδή μέ τελεία στιγμή ἡ διατύπωσις περί τοῦ ὅτι ὁ μικτός γάμος κωλύεται κατά κανονικήν ἀκρίβειαν. Αὐτό εἶναι κανονικῶς ὀρθό. Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος πρέπει νά ἐπαναλάβῃ καί ἐπιβεβαιώσῃ τήν κανονική παράδοσι. Στήν συνέχεια τό κείμενο νά διαλαμβάνῃ ὅτι **ὁ μικτός γάμος ἀντιμετωπίζεται κατ' οἰκονομίαν ὅπως ὀρίζουν οἱ ἰ. Κανόνες^{xvi}.**

Ἡ οἰκονομία τοῦ Ὁρθοδόξου μέλους εἶναι ἕνα ἄλλο θέμα, ὅπως βεβαίως καί ἡ διευκόλυνσις τοῦ ἑτεροδόξου μέλους νά ἐπανεέλθῃ στήν Ἐκκλησία. Περὶ τοῦ τελευταίου διαλαμβάνει ὁ λα' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ. Ἄν ὅμως δέν θέλῃ τό ἑτερόδοξο μέλος νά ἀποδεχθῆ τήν Ὁρθοδοξία, τότε ἀπομένει ἡ οἰκονομία τοῦ Ὁρθοδόξου μέλους κατά τούς ἰ. Κανόνες.

Συνθῆκες γιά μικτούς γάμους ὑπῆρχαν ἀνέκαθεν, ἀλλά τό θέμα ἀντιμετωπιζόταν κατά τούς ἰ. Κανόνες. Ἀπό τὰ μέσα τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, σέ κλίμα ἐκκλησιολογικῆς καθιζήσεως, ἄρχισε νά θεωρῆται ὡς οἰκονομία ἡ ἴδια ἡ ἱερολο-

γία τῶν μικτῶν γάμων¹². Δέν πρέπει ὅμως νά λησμονῆται ὅτι ἡ πρακτική αὐτή δέν ἔτυχε μέχρι σήμερα πανορθόδοξου συνοδικῆς διευθετήσεως. Θά εἶναι εὐ-τυχές νά λάβῃ τώρα μία σύμφωνη πρὸς τοὺς ἰ. Κανόνας διευθέτησι. **Ἡ Ἐκ-κλησία ἐπὶ αἰῶνες δέν ἐπεκύρωσε συνοδικῶς κάτι διαφορετικό ἀπὸ τὴν ἐντολή τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.** Δογματικῶς ὀρθό εἶναι ἡ **Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος νά μὴ θεσμοθετήσῃ κάτι πλεον τοῦ οβ' Κανόνος τῆς Πενθέκτης.** Ἡ ὑπάρχουσα πρακτική τῶν μικτῶν γάμων πρέπει νά μείνῃ πρὸς καιρὸν οἰκονομία τῶν ἐπισκόπων, χωρὶς ἡ Σύνοδος νά διατυπώσῃ δε-σμευτική ρήτρα τοῦ τύπου «κατ' οἰκονομίαν εὐλογοῦνται μικτοὶ γάμοι». Ὅσο ὠριμάζουμε ἐκκλησιολογικά, μπορεῖ ἡ ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας (ποιμαντική τῆς θεώσεως καὶ ὄχι ἄλλων κατευθύνσεων) νά θεραπεύσῃ σὺν τῷ χρόνῳ τίς πληγές ποὺ δημιούργησαν ἀθεολόγητες περὶ τὸν γάμο πρακτικὲς στὸν νεωτε-ρικό κόσμον τοῦ 19^{ου} καὶ 20^{ου} αἰῶνος. **Ἄς μὴ δεσμευθῇ ἡ Ἐκκλησία μὲ μία πανορθόδοξη συνοδική ἀπόφασιν.** Οἱ μικτοὶ γάμοι εἶναι ἀναπόφευκτοι, ὅσο ὁ λαὸς ὑστερεῖ σὲ ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία καὶ πνευματικὴ ὠριμότητα.

β'. Ὁ μικτὸς γάμος συνιστᾷ ἀποδοχὴ τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας».

Εἶναι ἐντελῶς ἀόριστη ἡ διατύπωσις τοῦ ἐν σχεδίῳ κειμένου «ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων». Μὲ ποιούς ἑτεροδόξους θά ἐπιτρέπεται (ἐνν. κατὰ τὸ σχέδιον κειμένου) καὶ μὲ ποιούς δέν θά ἐπιτρέπεται γάμος; Ποιὸς κανό-νας θά ἰσχύῃ; Μόνο μὲ τοὺς Ρ/καθολικούς, Ἀντιχαλκηδονίους καὶ Προτεστάν-τες θά ἐπιτρέπεται, ἐνῶ μὲ τοὺς Πεντηκοστιανούς καὶ τοὺς Ἀντβεντιστές καὶ τοὺς Ἀντιπριαδικούς δέν θά ἐπιτρέπεται; Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ διαφοροποίησις, ἐφ' ὅσον ὅλοι ἔχουν δόγματα καὶ ἦθη ἀντιευαγγελικά;

Ὅμως, ἔστω καὶ ἂν δέν λέγεται στὸ ἐν σχεδίῳ κείμενον, ἡ πρᾶξις σήμερα εἶναι νά δεχόμεσθε τὸν μικτὸ γάμον μὲ «βαπτισμένους στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος», ὅπως φαίνεται ἀπὸ ποιμαντικὰς ὁδηγίας Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σὲ χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ παραδοχὴ ἀποκαλύπτει ὅτι **ἡ πρακτικὴ τῶν μικτῶν γάμων, ποὺ θεσμοθετεῖται μὲ τὸ σχέδιον κειμέ-νου, ἐπιβεβαιώνει τὴν λεγομένη «βαπτισματικὴ θεολογία»,** ἀγνωστὴν στὴν πατερικὴ Παράδοσιν καὶ χαλκευμένη τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια μὲ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους.

¹² Ἀρχιμ. Ἰερωνύμου Κοτσώνη, *Ἡ κανονικὴ ἀποψις περὶ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἑτερο-δόξων (intercommunio)*, ἐν Ἀθήναις 1957, σελ. 206 κ.ἑξ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΗΣ Ε΄ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ
«Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΣΥΓΧΡΟΝΩ ΚΟΣΜΩ»

1ον. Γενικές έπισημάνσεις.

Τό σχέδιο κειμένου διαπνέεται από μία αντίφασι, ὅσον ἀφορᾶ τόν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας. Σέ κάποιες παραγράφους ἡ Ἐκκλησία περιγράφεται ὀρθά σύμφωνα μέ τήν φύσι της (καινή κτίσις κ.λπ.) καί σέ ἄλλες μέ μία καθι-
δρυματική αντίληψι, σάν κοσμικός ὀργανισμός πού συμμετέχει στίς δομές τοῦ συγχρόνου κόσμου.

Ἡ καθιδρυματική αντίληψις περί Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δημιουργήθηκε μετά ἀπό ρωμαιοκαθολική καί προτεσταντική ἐπίδρασι, στήν πρᾶξι δέν εἶναι εὐκόλο νά παρακαμφθῆ. Ὁ σύγχρονος κόσμος λειτουργεῖ μέ τρόπο πού προϋ-
ποθέτει αὐτή τήν αντίληψι. Ὅμως ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος μπορεῖ νά τήν ἀποφύγη καί νά δώσῃ ἔτσι τό μήνυμα ὅτι πρόκειται περί ἐκτροπῆς ἀπό τήν ἀγιοπατερική ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας. Μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν ἐκφράσεις, οἱ ὁποῖες θά μαρτυροῦν γιά τήν ἤδη ὑπάρχουσα καί βιουμένη στήν Ἐκκλησία εἰρήνη, καταλλαγῆ καί ἀγάπη. Πράγματι αὐτή ἀποτελεῖ «τό ἔλεον καί τόν οἶνον στά τραύματα» τοῦ κόσμου, ὅπως ὠραῖα λέγεται στό σχέδιο κειμένου. Αὐτήν τήν εἰρήνη καί τήν καταλλαγῆ ἡ Ἐκκλησία «ὡς Καλός Σαμαρεῖτης ἐπιχέει μέ ἀγάπη καί φιλανθρωπία» στά τραύματα τοῦ κόσμου. Ἡ κοσμική αντίληψις περί καταλλαγῆς, ἡ ὁποία ἔχει μέν εὐγενῆ κίνητρα ἀλλά ὄχι καί ὑγιεῖς θεολογικά, δηλαδή ἀγιοπνευματικές, προσδοκίες καί ἐπιδιώξεις, ἐμπλέκει τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες σέ δραστηριότητες πού ἀκυρώνουν τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας. Καί αὐτή ἡ ἐμπλοκή προωθείται μέ τό σχέδιο κειμένου. Γι' αὐτό χρειάζονται τρο-
ποποιήσεις.

2ον. Περί τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου καί περί περσοναλισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν παράγρ. Α1 περί τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου (ὄχι τοῦ «ἀνθρωπίνου προσώπου», διότι ἤδη ἔχει ἐντοπισθῆ ἀπό τόν Σεβ. Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεο καί ἀπό ἄλλους καί ἔχει γίνῃ κατανοητή ἡ περσοναλιστική στρέ-
βλωσις τοῦ ὅρου αὐτοῦ), πρέπει νά ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι τό χριστολογικό καί χριστοκεντρικό περιεχόμενό της χάνει τήν σημασία του στίς ἐπόμενες παρα-
γράφους Α2-3. Γράφεται ὅτι ὡς προϋπόθεσις γιά τήν διαχριστιανική συνεργα-
σία καί διαθρησκειακή συνεννόησι γιά τήν προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου «δύναται νά χρησιμεύσῃ ἡ κοινή ἀποδοχή τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώ-
που» (παράγρ. Α3).

Πόσο κοινή όμως είναι ή διδασκαλία περί του ανθρώπου ανάμεσα στην Όρθόδοξο Έκκλησία και στις άλλες χριστιανικές εκκλησίες και όμολογίες, που δέν δέχονται την κατά Χάριν θέωση του ανθρώπου, και στις άλλες θρησκείες που την άγνοούν παντελώς; Οι διαχριστιανικές και διαθρησκευτικές προσπάθειες για την προστασία της άξιας του ανθρώπου ένδέχεται να έχουν ως προϋπόθεσι μία ούμανιστική (περσοναλιστική, ύπαρξιστική) αντίληψη περί «άνθρωπίνου προσώπου», άδυνατοούν όμως να θέσουν ως βάσιν αυτών την άγιοπνευματική γνώσι του ανθρώπου ως «κεκελευσμένου Θεού». Η Σύνοδος θά θέση ως στόχο των αποφάσεων της ένδοκοσμικές συνεργασίες χωρίς σαφή περιγραφή των δικών της κριτηρίων; Γι' αυτό προτείνεται τροποποίησης των παραγράφων Α2-3^{xvii}.

Εϊδικότερα ή περσοναλιστική (ούμανιστικής, ύπαρξιστικής προελεύσεως) έρμηνεία του όρου «άνθρώπινο πρόσωπο», ή όποια δεσπόζει στην παράγραφο Β1, προτείνεται να τροποποιηθῆ. Η κοινωνία μεταξύ των ανθρώπων, άκόμη και λόγω της ένότητος του ανθρώπίνου γένους, δέν άντανακλᾶ άπροϋποθέτως «τήν έν τη Άγία Τριάδι ζωήν» (παράγρ. Β1), αλλά μόνο υπό την προϋπόθεσι ότι οι άνθρωποι έχουν γίνει σῶμα Χριστού στην Όρθόδοξο Έκκλησία και έχουν ως ζωή τους την «δόξαν», την όποια έδωσε ό Χριστός σέ αυτούς που έγιναν σῶμα Του, «ίνα ὡσιν έν», καθώς είναι τά Πρόσωπα της Άγίας Τριάδος. Αίχμη στην παράγρ. Β1 άποτελεϊ **ό όρος «κοινωνία των θείων προσώπων».** Εϊναι καθαρά περσοναλιστικής προελεύσεως, άντορθόδοξος, και όφείλει να άποφευχθῆ^{xviii}.

3ον. Περί εϊρήνης και δικαιοσύνης.

Όσον άφορᾶ την εϊρήνη και την δικαιοσύνη, για τις όποιες γίνεται λόγος στο ύποκεφάλαιο Γ., ύπάρχει σύγχυσις έννοιολογικοῦ περιεχομένου. Στις ίδιες παραγράφους χρησιμοποιούνται μέ την άγιοπνευματική τους έννοια και μέ την κοσμική (ένδοκοσμική) έννοια. Βλ. π.χ. στην παράγρ. Γ1, όπου ή εϊρήνη του Χριστού ως ό «ώριμος καρπός της έν Αυτῶ (τῶ Χριστῶ) άνακεφαλιώσεως των πάντων», μία εϊρήνη υπέρ νοῦν και κατάληψιν, χάρισμα του Άγίου Πνεύματος (Γαλ. 5, 22), φέρεται έπίσης ως καρπός «της καθολικότητος των άρχων της εϊρήνης, της έλευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης και, τέλος, της καρποφορίας της χριστιανικής άγάπης μεταξύ των ανθρώπων και των λαών του κόσμου». Περιττόν να ποῦμε ότι οὔτε ή ίστορία οὔτε ή έσχατολογική διδασκαλία της Έκκλησίας όμιλοούν για «έπί της γῆς επικράτησι όλων αυτών των χριστιανικών άρχων» (παράγρ. Γ1). Μόνον ή προφητική, χριστολογική, διάστασις της εϊρήνης άπομένει (Ήσ. 11, 1-9) καθώς και οι αίτήσεις της Έκκλη-

σίας «ὑπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καί τῆς σωτηρίας» τῶν τέκνων της, πού εἶναι ἡ ἀγιοπνευματική διάστασις τῆς εἰρήνης. Ἀκολουθοῦν κατόπιν εὐχετικῶς καί οἱ δεήσεις «ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», ὁ ὁποῖος ταλαιπωρεῖται ἀπό τίς πολλές καί πολύμορφες διαστάσεις καί ἔχθρες καί μάχες.

Προτείνεται λοιπόν ἡ σαφής καί ἀνεπίμικτη χρῆσις τῶν ὄρων, ὥστε νά εἶναι καθαρή ἡ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διότι στίς παράγρ. Γ3-5 φαίνεται ἡ σύγχυσις αὐτοῦ πού εἶναι ἡ «ἄνωθεν εἰρήνη» μέ αὐτό πού ἐπιδιώκεται μέ τίς διαχριστιανικές καί διαθρησκειακές πρωτοβουλίες. Πολύ περισσότερο πού σέ αὐτές τίς τελευταῖες γίνονται προσευχές ὄχι σέ Ἐκεῖνον τόν ἀληθινό Θεό, τόν χορηγό τῆς «ἄνωθεν εἰρήνης», ἀλλά σέ ποικιλία θεῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος καλεῖται νά ἀναδείξη τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πιστότητα ὅλων τῶν ἐπισκόπων καί τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τους στό φρόνημα τῶν ἀγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων καί Πατέρων: ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἴμαστε «ἐν σῶμα καί ἐν Πνεῦμα, καθώς καί ἐκλήθημεν ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (πρβλ. Ἐφ. 4, 4).

Ἡ Σύνοδος θά ψηφίση τά προετοιμασμένα, ἐνδεχομένως μέ τροποποιήσεις, προσυνοδικά κείμενα. Τήν ἐνότητα στήν Σύνοδο δέν δίνει ἡ ὑπερψήφισις ἀπλῶς τῶν κειμένων. Τά κείμενα πρέπει νά ἔχουν περιεχόμενο σύμφωνο μέ τό φρόνημα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἀπό τά κείμενα πού θά τεθοῦν πρὸς ψήφισι, ἄλλα ἔχουν καθαρὰ δογματικό (ἐκκλησιολογικό) περιεχόμενο καί ἄλλα ποιμαντικό μέ δογματικές προϋποθέσεις ἢ συνέπειες.

Τό ἀνά χεῖρας ὑπόμνημα ἐκθέτει τίς δογματικές παραμέτρους πού διέπουν τά προσυνοδικά κείμενα καί προσφέρει ἐνδεχόμενες τροποποιήσεις σέ αὐτά, ὥστε ἡ ἐνότης στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο νά μὴ εἶναι ἀπλῶς ἀπουσία διαφορετικῶν (διασπαστικῶν) τάσεων ἀλλά ὁμογνωμία σέ «ὅ,τι πάντοτε, πανταχοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη», ἐν προκειμένῳ στήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησιολογία.

Ἡ ἐποχή μας δέν ὑστέρησε σέ μορφές Ἁγίων, ἐν οἷς καί ἐξαιρέτων θεολόγων. Ἡ χαρισματική μαρτυρία τῶν συγχρόνων Ἁγίων καί ἡ «ἐπομένη τοῖς ἀγίοις πατράσι» μαρτυρία τῶν θεοφόρων θεολόγων εἶναι σημεῖα ἀναφορᾶς, πού μποροῦν νά ἐξασφαλίσουν θεοσυνέργητη ἐνότητα στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΜΕ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

1ον.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ «ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΟΙΠΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ»

ⁱ «1. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει τήν βαθεῖαν αὐτοσυνειδησίαν ὅτι μόνη αὐτή ἐκ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καί ὁμολογιῶν συνεχίζει νά εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκ τῆς αὐτοσυνειδησίας ταύτης προέρχεται ἡ μέριμνα Αὐτῆς, ὅπως δοθῆ μαρτυρία περὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἀληθείας καί πραγματωθῆ ἡ ἐπαναγωγή πάντων τῶν ἐκτός Αὐτῆς εὐρισκομένων Χριστιανῶν εἰς τήν Ἐαυτῆς ἐνότητα».

ⁱⁱ «2. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεμελιοῖ τήν ἐνότητα αὐτῆς (τό εἶναι αὐτήν Μίαν) ἐπὶ τῆς μοναδικότητος τῆς θεανδρικής Ὑποστάσεως τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ τήν μοναδικήν Κεφαλὴν τοῦ ἐνός καί μοναδικοῦ σώματος Αὐτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότης τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μεταξύ των, συμφῶνως πρὸς τήν ἀρχιερατικὴν προσευχὴν τοῦ Κυρίου: "Ἴνα ὧσιν ἓν, καθὼς ἡμεῖς ἓν ἐσμέν" (Ἰω. ιζ', 22), ἔχει ὡς πρότυπον τήν ἀδιάπτωτον ἐνότητα τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ δὲ οὐσιώδης ἐνότης τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἐκφράζεται διὰ τῆς ὁμολογίας τῆς αὐτῆς ἀποστολικῆς Πίστεως, διὰ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν ἐν τῇ πίστει καί τῇ χειροτονίᾳ («τό γάρ ὁμόγνωμον καί ὁμόθρονον· τό δὲ ἀντίγνωμον καί ἀντίθρονον», κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον) καί διὰ τῆς πατερικῆς παραδόσεως βιουμένης μέχρι σήμερον ἐν αὐταῖς ἀμειώτως».

ⁱⁱⁱ «3. Ἡ εὐθύνη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τήν ἐνότητα **ταύτην**, ὡς καί ἡ οἰκουμενική αὐτῆς ἀποστολή, ἐξεφράσθησαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αὗται ἰδιαίτερος προέβαλον τὸν μεταξὺ τῆς ὀρθῆς πίστεως καί τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας ὑφιστάμενον ἄρρηκτον δεσμόν, **καί διὰ τοῦτο ἀπέκοπτον ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοὺς μὴ κοινωνοῦντας τῇ πίστει καί τοῖς μυστηρίοις αὐτῆς**» (οἱ προσθῆκες σημειωμένες μετ' ἔντονα γράμματα).

^{iv} «4. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀδιαλείπτως προσεύχεται ὑπὲρ ἐπιστροφῆς πάντων εἰς τήν ἐνότητά της: «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. 2, 4). Ἐκαλλιέργει πάντοτε τὸν διάλογον μετὰ τῶν ἐξ Αὐτῆς διεστώτων, τῶν ἐγγύς καί τῶν μακρὰν, θέτουσα ἀναγκαῖα δογματικὰ ὅρια πρὸς ἀσφαλῆ ἀνάκαμψιν αὐτῶν εἰς τήν ἀποστολικὴν πίστιν Αὐτῆς καί τελείαν μετ' Αὐτῆς κοινωνίαν ἐν τῷ αὐτῷ ἦθει καί τῇ αὐτῇ ἐμπειρίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἰς τήν σύγχρονον ἀναζητήσιν ὁδῶν καί τρόπων ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων ἀναποκρίνεται ἐκθέτουσα τήν δογματικὴν Αὐτῆς διδασκαλίαν καί κανονικὴν παράδοσιν (ἀποφάνσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί Ἱεροῦς Κανόνας) ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀκραιφνοῦς μαρτυρίας Αὐτῆς ἐντὸς τῶν νέων ἱστορικῶν συνθηκῶν».

^v «5. ... **δέον** νά ἐρεῖδωνται», ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς «ἐρεῖδονται».

«6. Κατὰ τήν ὄντολογικὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐνότης αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νά διαταραχθῆ. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία **γνωρίζει** τήν ἱστορικὴν ὑπαρξιν **ἐτεροδόξων** χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ καί πιστεύει ὅτι αἱ πρὸς ταύτας σχέσεις αὐτῆς πρέπει νά στηριζῶνται **ἐπὶ σαφῶς Ὁρθοδόξων θεολογικῶν καί**

κανονικῶν βάσεων. Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ταύτην εἶναι θετικῶς διατεθειμένη πρὸς θεολογικὸν διάλογον μετ' αὐτῶν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι διὰ τοῦ διαλόγου δίδει δυναμικὴν μαρτυρίαν τοῦ πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῆς θησαυρῶν πρὸς τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης **πρὸς τὴν ἐνότητα αὐτῶν μετὰ τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς, ἥτοι τῆς Ὁρθόδοξου, Ἐκκλησίας. Ἐν ἣ δὲ περιπτώσει διάλογός τις δὲν τελεσφορεῖ, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θέτει τέρμα εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν προτροπὴν (Τίτ. 3, 10-11).**

«7. Ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω **μόνον** πνεῦμα, ἅπασαι αἱ Ἀγιώταται Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι **δέον** νὰ συμμετέχουν εἰς διαχριστιανικοὺς διαλόγους, "ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ" (Α' Κορ. 9, 12)».

^{vi} «8. ... **κατανοεῖ ὅμως ταύτας ἐν τῇ πορείᾳ πρὸς κατανόησιν τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ...**».

^{vii} «9-15. Θέματα ἀφορῶντα τὴν μεθοδολογίαν τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων θὰ ἐπανεκτιμηθοῦν μετὰ τὴν λήψιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου».

^{viii} «16-19. Αἱ μέχρι τοῦδε σχέσεις τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε. διακόπτονται, καθόσον τὸ ἐκκλησιολογικὸν πλαίσιον τῆς ἐν αὐτῷ διαχριστιανικῆς συνεργασίας δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Πίστει καὶ Ἐκκλησίᾳ ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν ἀλλ' εἰς συνυπαρξιν, ἀμοιβαίαν ἀνοχήν καὶ συνεργασίαν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν».

^{ix} «20. **Ἡ εἰσδοχὴ τῶν προσερχομένων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐκ** τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν προσδιορίζεται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β' καὶ 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν συνόδων)».

^x «21. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετ' ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος παρακαλουθεῖ τὴν θεολογικὴν παραγωγὴν διαχριστιανικῶν θεολογικῶν ὀργάνων-ἐπιτροπῶν, ἀλλὰ διατηρεῖ ἐπιφυλάξεις διὰ κεφαλαιώδους σημασίας θεολογικά συμπεράσματα αὐτῶν».

^{xi} «23. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναπτύσσει διαχριστιανικὸν θεολογικὸν διάλογον μὲ ἀγάπην Χριστοῦ ἐν ἀληθείᾳ, ἥτοι προσκαλεῖ τοὺς ἐκτὸς Αὐτῆς εἰς ἐνότητα Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ γνησίας ἐμπειρίας Θεοῦ προβάλλουσα εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον τὸ ἰδανικὸν πρότυπον τοῦ καινοῦ ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου».

^{xii} «Δεόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἐκπληρώσῃ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν περὶ τῆς ἐπανακάμψεως πάντων εἰς τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ὅπως "γενήσεται μία ποιμνὴ, εἷς ποιμὴν" (Ἰω. 10, 16)».

2ον.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ»

^{xiii} Παράγρ. **14.** « ... Ἄλλωστε, τὸ θεμέλιον τῆς ἐνότητος τοῦ γάμου εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης, ἵνα, διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος εὐλογίας τῆς συζυγικῆς ἀγάπης, δυνηθῇ τὸ ζεῦγος νὰ ἀντανακλᾷ τὴν ἀγάπην Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας ὡς μυστηρίου τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τοιαύτης προοπτικῆς τοῦ ἐν Χριστῷ γάμου συνετέλεσε καὶ ἡ πλουσία περὶ γάμου Κανονικῆ παράδοσις (οἱ 1' καὶ 14' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ, ὁ 7' τῆς ἐν Νεοκαισαρείᾳ, ὁ 18' τῆς Δ', τοῦ Μεγ. Βασ. ὁ 8', καὶ κυρίως ὁ 23' τῆς ΣΤ', καθὼς καὶ αἱ ἐρμηνευτικαὶ ἐπεξηγήσεις τῶν ἐγκρίτων κανονο-

λόγων)».

^{xiv} Παράγρ. II1. «Σχετικῶς μέ τά κωλύματα γάμου λόγω ἐξ αἵματος, ἐξ ἀγχιστείας, ἐξ υἰοθεσίας καί πνευματικῆς συγγενείας ἰσχύει ὅ,τι προβλέπεται ὑπό τῶν ἱερῶν κανόνων (53 καί 54 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς συνόδου) καί τῆς συνωδᾶ τούτοις ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, ἣτις διαχρονικῶς ἔχει τηρηθῆ διὰ τῶν συναφῶν ἱερῶν Κανόνων, τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν ἀοιδίμων Πατριαρχῶν καί τῶν ἐρμηνειῶν ἐγκρίτων Κανονολόγων, καί λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ σύμφωνος πρὸς αὐτάς σύγχρονος πρᾶξις τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν».

^{xv} Παράγρ. II2. «Περί τοῦ μὴ ἀμετακλήτως λυθέντος ἢ ἀκυρωθέντος γάμου καί τοῦ προϋπάρξαντος τρίτου, ἰσχύει ὅτι συνιστοῦν ἀπόλυτα κωλύματα πρὸς σύναψιν γάμου, συμφώνως πρὸς τὴν κατηγορηματικῶς καταδικάζουσαν **τὸν τοιοῦτον** καί τὸν τέταρτον γάμον Ὁρθόδοξον κανονικὴν παράδοσιν».

^{xvi} Παράγρ. 5i. «Ὁ γάμος Ὁρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων κωλύεται κατὰ κανονικὴν ἀκρίβειαν, μὴ δυνάμενος νά εὐλογηθῆ (κανὼν 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου). **Ἀντιμετωπίζεται ὁμῶς κατὰ περίπτωσιν συμφώνως πρὸς τὰ ὀριζόμενα ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων** καί ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι τὰ ἐκ τοῦ γάμου τούτου τέκνα θέλουν βαπτισθῆ καί ἀναπτυχθῆ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ».

3ον.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ «Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΣΥΓΧΡΟΝΩ ΚΟΣΜΩ»

^{xvii} Παράγρ. A2: «Ἐπ' αὐτῆς τῆς βάσεως εἶναι ἀπαραίτητον νά **διακηρυχθῆ** πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις **ὅτι ἡ προστασία** τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, αὐτονοήτως δέ καί τοῦ ἀγαθοῦ τῆς εἰρήνης, **δέν ἐξασφαλιζεται ἄνευ τοῦ ἀγιασμοῦ τούτου, τουτέστι τῆς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει καί Ἐκκλησίᾳ θεοποιοῦ ἀσκήσεως καί ἐνώσεως μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας** αἱ εἰρηνευτικαὶ προσπάθειαι **ἀποκτοῦν θεοφιλεῖ προσανατολισμόν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία στέκει ἐν τῷ κόσμῳ ὡς διαχρονικὴ μαρτυρία τοῖς μακρὰν καί τοῖς ἐγγύς περὶ αὐτῆς τῆς μοναδικῶς ἐν ἑαυτῇ φυλαττομένης ἐλπίδος».**

Παράγρ. A3: «Προϋπόθεσιν συνεργασίας Ὁρθοδόξων ἐκπροσώπων μετ' ἄλλων διακρατικῶν, διαχριστιανικῶν ἢ διαθρησκειακῶν φορέων ἀποτελεῖ ἡ ἀπαρέγκλιτος θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ ἀπάλειψις τοῦ φανατισμοῦ, ἡ συμφιλίωσις τῶν λαῶν καί ἡ ἐπικράτησις τῆς ἐλευθερίας καί τῆς εἰρήνης εἰς τὸν κόσμον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καί θρησκευάματος, δέν πρέπει νά προϋποθέτῃ ἢ νά συνεπάγεται τὸν συγκρητισμόν, τουτέστι τὴν προσοικείωσιν ἢ τὴν ἀποδοχὴν μεθόδων ἀπαδόντων πρὸς τὰς δογματικάς καί κανονικάς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

^{xviii} Παράγρ. B1: «Ἐν ἐκ τῶν ὑψίστων δῶρων τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τόσον ὡς συγκεκριμένον φορέα τῆς εἰκόνας τοῦ **Τριαδικοῦ** Θεοῦ καί **κεκλημένου εἰς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν»**, ὅσον καί ὡς κοινωνίαν προσώπων, ἀποτελεῖ τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας. «Ὁ πλάσας ἀπ' ἀρχῆς τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον ἀφῆκε καί αὐτεξούσιον, νόμῳ τῷ τῆς ἐντολῆς μόνον κρατούμενον» (Γρηγορίου Θεολόγου, *Λόγος ΙΔ', Περὶ φιλοπρωχίας*, 25. PG 35, 892A). Ἡ ἐλευθερία καθιστᾷ μὲν τὸν ἄνθρωπον ἰκανὸν νά προοδεύῃ πρὸς τὴν πνευματικὴν τελειότητα, ἀλλὰ, συγχρόνως, ἐμπερικλείει τὸν κίνδυνον τῆς παρακοῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτονομήσεως καί, δι' αὐτῆς, τῆς πτώσεως, ἐξ οὗ καί αἱ τραγικαὶ συνέπειαι τοῦ κακοῦ ἐν τῷ κόσμῳ».